

Donatas Petrošius

Psalmė mano pirmoji

Tebus atleista visiems: vieną kartą
Nusprendžiau, kad jau viskas man
Baigta. Pasitiesiau ant grindų čiužinį,
Atsiguliau ant nugaros ir taip
Gulėjau žiūrėdamas į lubas tris metus.

Dievas tada į mane dėmesį atkreipė:
Ištarė jis man negulėti
Ir pažymėjo Vilniaus šaligatviuose
Balta linija keliolika trasų, ir uždavė
Eiti ir šlovinti.

Ir dariau tiksliai ką lieptas, ir baiminaus
Nuklydęs nebegrįžti, nes pasaulis per tuos tris
Metus nebeatpažįstamas. Dievas vėl pastebėjo
Nerimą mano. Tuomet Jis šalia Ėjimo
Linijų pažymėjo Sugrįžimo linijas.
Dabar drąsiai einu šlovinti į pasaulio kraštą,
Nes už poros metrų tamsoje švyti
Balta Sugrįžimo linija.

Tačiau kasdien pervargstu – ilgos mano trasos.
Baltų dažų kartą pasiėmiau ir trasoje kas 100 m
Nupiešiau dviračius. Daug baltų dviračių Dievui,

Iš aukštybių stebinčiam mano kelius. Kad jis matytų,
Kaip aš pavargstu
Pėsčias kasdien

*

Geriausias šeimnininkas kartu yra geriausias svečias
Štai mano sekta o čia aš prisėsk šalia tu būsi trečias

Neveikia laikrodžiai Naktis penki šimtai karatų
Ir veidrodžių sidabras pats savęs nemato

Aš perspėju tave elektros iškrovos iškreipia sapno aparatą
Blogiau kai apvagia negu kai sieloj daro kratą

Nes tai kas viduje visad vienoda nesvarbu
Tolygiai tolsta nuo tavęs tik tai ir pastovu

Štai vynas štai vanduo o čia kreida ir špagos
Lentynos knygų rankraščiai ir mano žodžių spragos

Kai šeimnininkas paslaugus ir kai pats laikas jį pagirti
Sakyk kad tu visai ir niekad arba kad nenori mirti

Neaišku dar ar žemė apvali ar kapas mūsų bendras
Tik nesakyk mirtis nes tai juodasis gandras

Likimo demonai kurti nepaiso ženklų jokio
Nepuola vilkas atgailaut ir apsidrausk nuo lokio

Štai mano išmintis jos simbolis kvadratas
Ko neturiu nebuvo ir nebus Štai sielos juodas ratas

Kuo mes pradėjom? Kad prisėsčiau būčiau trečias
Ak taip nekviestas tyli mano kambary už stalo
Akmeninis Svečias.

Donatas Petrošius, *iš tvermės D*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2004, p. 34–35, 68–69.

BANDYMŲ STOTIS

prapuolė selekcininkai slapta daiginę vienos
keistos epochos želmenis tarp naujų
rūšių šakniagumbių kurių akys kolbose spoksodavo
į amžinąją halogeninę šviesą palubėje krentančią
per langus be užuolaidų kartais patikrinu ar

tebestovi rūsčių formų pastatas nuo kurio andai
Euklidas nukopijavo mums visą mokyklinę geomentriją
esamojo laiko plokštumas būtojo tikrinio tūrius
punktyrines ateitis kuriose nėra šitų dėdžių
jie savo uždavinius pasaulyje išsprendė
greičiau nei statistiškai šiame krašte užsigyvenama
jie ilgai iki išnaktų tebesėdi aplink stalą atmintyje

tavo dyla tikrumas nebesupranti ar dalyvavai
ar buvai tik atsainus stebėtojas
skraidančių ir plūduriuojančių ir dūžtančių

visatos modelių bandymų stoties poligonuose
ar vandens bokšto viršūnėje viso to nebepakartos
jokia profesionali pirotechnika neprilygs sieros ir
bronzos ir naivumo sprogimo bangoms kaučiuko
dūmams iš sulaužytų liniuočių ir teniso kamuoliukų

kosėji prisiminęs dūmus kurių seniai nebėra kalbi
skaitvardžiais nors visi racionalieji skaičiai sulindo
į minusą sulipo į trupmenas viršuje įrašyta
praeitis iš nieko
ji nesidalina

PROFESIJA: REPORTERIS

niekam nerūpi tavo tiesa tiesiog
stenografuok įvykio vietoje paženkliui
tai ką prenumeratoriai bei spaudos
magnatai tikisi perskaityti

prieš keliaudamas į šią tikrovės dykumą
nepamiršk vandens gyvybei palaikyti
bet nepasiimk jo per daug
tavo pranešimai turi atsiduoti troškuliui
ir mirties baime nes tik tai atsiperka
iš visų dienos temų

nuolankumas prisitaikymas ir
baimė stumia uoliuosius karjeros
laiptais o tu net to nesugebi taip
ir liksi gyvas nelojalumo įsikūnijimas

pusiau atvirai kenkiantis tave pasamdžiusiai
beveidybės tiražavimo korporacijai

pasilieki čia nes nieko nėra anapus melo
o tavo žodžiai yra ginklai kuriuos privalai
kontrabanda įterpti į pranešimus ir jais remti
vienišuosius kovotojus už principus vertybes
monumentaliąją praeitį kuriai šviečia
miglotą ateitį kuri vienintelė
tėra realus atsitikmuo

PASIKLYDĘ VERTIME

Nesu aklas todėl
nevaldau savo rankų
mano pirštai siekia užpildyti
balčiausius paviršius
dvikalbių ženklų deriniais kad
jokie skyrybos ženklai
netektų prasmės ir nesiskaitytų

negaliu liautis rašyti tave
nors mane verčia iš kojų
į anglų iš inercijos į lenkų
su klaidomis iš dangaus verčia
mano sniegą į rusų vaikštą
iškart abiem atitirpusiais Arbatais
svetimų jausmų imperijos sostinėje
pasiėmęs dvigubą veidrodėlį
kad nereikėtų gręžiotis į tave

ar seki mane dabar
kai prisiverčiau
persikelti į gimtąsias platumas
išmokstu suprasti lygiai
pusę Jelgavos latvių kalbos
pusę latvių mano kalbą Jelgavoje
nesupranta ir tai verčia mane
be nuovokos klydinėti tavo akiratyje
meile mano poezija vėl tu verti
mane ieškoti
būdų amžinybei pratęsti

MANO MYLIMIAUSIAS PRIEŠAS

pirmiausia jis suplėšė į smulkius
skutelius ir sudegino mūsų žodynus
visiems teko persimesti į jo slengą

kas rytą keikdavosi blogu žodžiu
minėdavo visus gyvus padarus o ypač
dėstytojus visur skleidė tamsią aurą

sunaikino bet kokį tikėjimą pedagogikos
mokslais bet pažadino viltį kad galbūt
tikrai ten aukštai kažkas mus dar ir myli

naujųjų metų proga išpurškė mano
skutimosi putas ant sienos
beprasmiškai sugadino šimtus spynų ir
komendantės nervus kuri vėliau

mėgino atsigriebti gadindama mūsų

elgdavosi kaip paskutinis niekšas nuolat
krėsdavo blogdarbius tačiau
per visas jo džinsūros siūles spindėjo
visokios nesumeluotos dorybės už kurias
jį savo nuostabai gerbiame ir mylėjome

begales kartų buvau prakeikęs tą dieną
kai likimas mus atkraustė į tą patį
bendrabučio numerį kuriame kankinomės
nuo kosmonautų sindromo
klausydavosi neegzistuojančių grupių
muzikos tai ko gero buvo klaidžiausia

ir vis dėlto jis yra mano geriausias
draugas mano ištikimiausias priešas
didis žmogus dar didesnis niekšas
šalia kurio liksiu visiems laikams
prastas dviveidžio Jano plagiatorius

Donatas Petrošius, *Aoristas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2009, 18, 108, 111, 125–126.